

**Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΧΟΥ
ΕΙΣ ΚΑΤΑΜΟΝΑΣ.**

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀθώτου, 3^{ον} /16^{ον} Φεβρουαρίου 2014, ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ θεοδόχου, τοῦ δεχθέντος εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τὸν Κύριον ὡς τεσσαρακονθήμερον βρέφος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος καὶ ἀναφωνήσαντος τὸ «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ...*» εἰς τὴν ἐπ’ ὀνόματι αὐτοῦ Ἱερὰν Μονὴν εἰς τὴν συνοικίαν Καταμόνας εἰς τὴν Δυτικὴν νέαν πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων.

Τὸν ἐσπερινὸν ἂφ' ἑσπέρας ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Στέφανος, Πατριαρχικός Ἐπίτροπος ἐν Μόσχᾳ καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀνανίας, ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Γεωργίου Μπετζαλλᾶ, τοῦ Ὁρθρου δέ καὶ τῆς θείας Λειτουργίας ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως καὶ θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν, τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιμανδριτῶν Στεφάνου, Ἀνανίου καὶ Ἰγνατίου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καὶ ἄλλων ἱερομονάχων, ψάλλοντος τοῦ πρωτοψάλτου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου καὶ προσερχομένου ἐν κατανύξει ἀθρόου ἐκκλησιάσματος ἐξ Ἑλλήνων τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ παροικίας τοῦ Καταμόνας, προσκυνητῶν ἐκ Ρωσίας καὶ ἐξ Ἑλλάδος.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί, μεταφράζοντος ρωσιστί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου:

«Ἐκάλυψεν οὐρανούς ἡ ἀρετὴ Σου, Χριστέ, τῆς κιβωτοῦ γάρ προελθὼν τοῦ ἁγιασματοῦ Σου, τῆς ἀφθόρου Μητρός ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης Σου ὡφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος καὶ ἐπληρώθη τά πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός Ἅγιος Κοσμάς Ἐπίσκοπος τοῦ Μαΐουμᾶ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ μαρτυροῦσα καί καταγγέλλουσα ἐν τῷ κόσμῳ τό μυστήριον τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως Αὐτοῦ, μᾶς συνήγαγεν εἰς τόν ἱερόν καί ἱστορικόν τοῦτον τόπον, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐν ἀγκάλαις τοῦ ἁγίου δικαίου Συμεῶν ὑποδοχὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός: «Ὑμνήσωμεν σήμερον πνευματικῶς χορεύοντες πάντες Συμεῶν τόν θεοδόχον καί σύν ἐκείνῳ Ἄνναν τήν σώφρονα, προφήτας ὑπάρχοντας Θεοῦ, τοῦτον κατιδόντες τε δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα».

Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ὁ Συμεὼν ἦν «ἄνθρωπος δίκαιος καί εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ καί Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ’ αὐτόν», (Λουκ. 2,25). Εἶχε δέ λάβει τήν υπόσχεσιν ὅτι δέν θά ἀπέθνησκεν, πρίν ἴδῃ τόν Χριστόν Κυρίου. Τόν ἀνεγνώρισεν εἰς τό βρέφος Ἰησοῦν, παρουσιασθέν εἰς τόν Ναόν, ὡς λέγει καί ὁ μελωδός: «έν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου ὦφθης Χριστέ ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός, «προελθὼν ἐκ τῆς ἀφθόρου μητρός», δηλονότι ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας, ἐνεφανίσθη ὡς βρέφος ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης ἀγκαλοφορούμενος, φερόμενος δηλαδή σέ ἀγκάλιά. «θεός γάρ ὢν», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἄνθρωπος γίνεται καὶ ἀγκάλαις γήϊναις ὡς βρέφος βαστάζεται», (Ἐγκώμιον εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς θεοτόκου P.G. 96, 712 A).

Τῆς ἐμπειρίας ταύτης κοινωνός καὶ μέτοχος ἐγένετο ὡς ἄλλος μαθητής καὶ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ὁ Πρεσβύτες Συμεών, ὅστις ἦτο δίκαιος, φυλάσσων τὰς ἐντολάς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ εὐλαβὴς φοβούμενος τὸν θεόν. «Καὶ ἰδού ἦν ἄνθρωπος», λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, «ἐν Ἱεροσολύμοις, ᾧ ὄνομα Συμεών καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβὴς προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ’ αὐτόν», (Λουκ. 2,25).

Ἐρμηνεύοντες τοὺς εὐαγγελικούς λόγους «παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ» οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λέγουν ὅτι δέον νὰ νοῶμεν τὸν Χριστόν ἐν τῷ πληρώματι τῶν ἀξιωματίων Αὐτοῦ, ὡς παράκλητον τοῦ λαοῦ του. Παρηγορεῖ δέ ὁ Χριστός τὸν λαόν Του, καθ’ ὅσον ἐλευθερώνει αὐτόν ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας ἀλλ’ ἀκόμη καὶ καθ’ ὅσον διὰ τῆς διδασκαλίας Του καὶ τῆς Χάριτός Του ἀνακουφίζει πᾶσαν συντετριμμένην ὑπὸ οἰασθήποτε θλίψεως καρδίαν καὶ χαρίζει εἰς αὐτὴν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαράν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς λόγους, «Καὶ πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ’ Αὐτόν» (Λουκ. 2,25), ὁ Ζυγαβηνός λέγει, τοῦτο «Πνεῦμα Ἅγιον προφητείας ἐστί».

Ὁ Δίκαιος Συμεών ἦτο ὁ πρῶτος προφήτης, ὁ διακηρύξας ὅτι ὁ Χριστός ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ἦτο Πνεῦμα προφητικόν ἐπ’ αὐτοῦ τοῦ Συμεών, ἱκανοῦν τοῦτον εἰς τὸ νὰ λαλῇ πράγματα ὑπερβαίνοντα τὴν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν.

Τό παράδειγμα τοῦ Συμεών τοῦ Πρεσβύτου καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Ἀγίας Ἄννης τῆς προφήτιδος, τῆς θυγατρὸς Φανουήλ, (Λουκ. 2,26), ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐμφανίζει εἰς ἡμᾶς τὴν εἰκόνα γήρατος θεοφιλοῦς καὶ κατὰ πάντα σεβαστοῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπιθυμῶμεν καὶ ἐπιδιώκωμεν διὰ τὸν ἑαυτόν μας, ἐάν ὁ θεός θελήσῃ νὰ ζήσωμεν ἐπὶ μακρόν. Τόσον ὁ Δίκαιος Συμεών ὅσον καὶ ἡ προφήτις Ἄννα εἶναι ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰς κοσμικὰς φροντίδας καὶ ἐπιθυμίας. Ἀπασχολοῦνται ἐξ ὀλοκλήρου μέ τὴν φροντίδα τῆς ψυχῆς, ἐπιζητοῦντες πάντοτε νὰ εἶναι δίκαιοι καὶ εὐλαβεῖς ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ Σοφός Σολομών:

«Δίκαιος δὲ ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος» . (Σοφ. Σολομ. 4,7-9). Κατὰ δὲ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον: «Πρεσβύτας νηφαλίους εἶναι σεμνοὺς σώφρονας, ὑγιαίνοντας τῇ πίστει τῇ ἀγάπῃ τῇ ὑπομονῇ. Πρεσβύτιδας ὡσαύτως ἐν καταστάσει εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐνδυμασίαν ἱεροπρεπεῖς μὴ διαβόλους μὴ οἶνῳ πολλῷ δεδουλωμένας καλοδιδασκάλους», (Τιτ. 2, 2-3).

Ἡ ὑπὸ τοῦ πρεσβύτου Συμεών ὑποδοχὴ τοῦ βρέφους Ἰησοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομώντος ἀποτελεῖ μαρτυρίαν ἀληθῆ, διακηρυχθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῶν ἀγίων προφητῶν περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἐν Χριστῷ οἰκονομίας, δηλονότι τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τούτου ἕνεκεν, ἀγαπητοί μου, ὁ σοφός Παῦλος κηρύττει λέγων: «Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι

τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ καθαρῶς ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἀποβλέπουσα ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία, ἐορτάζει σήμερον τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐδέξατο αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ Δίκαιος Συμεών. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μᾶς παιδαγωγεῖ καὶ μᾶς ἐνισχύει διὰ τῶν ζωοποιῶν αὐτῆς θείων μυστηρίων εἰς τὴν ἐνάρετον ζωὴν, προκειμένου νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸ σωτήριον τοῦ θεοῦ (Λουκ. 2,30), δηλαδὴ τὸν σταυρωθέντα καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, τὸν «ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς», (Ματθ. 24,20).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι τὸ σωτήριον τοῦ θεοῦ, ὃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί τοῦ Συμεών (Λουκ. 2,30), ἡμεῖς δεχόμεθα ἐντός ἡμῶν, γενόμενοι οὕτω σύναιμοι καὶ σύσσωμοι «τοῦ Χριστοῦ Κυρίου» (Λουκ. 2,26) κατὰ τὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητοί μου, ὅτι δέν πρέπει νὰ παραξενευώμεθα διὰ τὰς θλίψεις, τοὺς πειρασμούς, τὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς ποικίλους διωγμούς πού ὑφιστάμεθα. Ὅχι μὴ παραξενεύεσθε, παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, «ἀλλὰ καθὸ κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῇτε ἀγαλλιώμενοι», (Α' Πέτρ. 4, 13).

Ἀμήν.

Ἦκολουθησε ἡ θεία Λειτουργία καὶ ἡ διανομὴ τοῦ Ἀντιδώρου, μεθ' ὃ καὶ ἡ δεξίωσις τῆς Πατριαρχικῆς Συνοδείας τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τὸ ἀνακαινισθὲν ἡγουμενεῖον ὑπὸ τοῦ ἀνακαινιστοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καταμόνας Ἀρχιμανδρίτου π. Θεοδωρήτου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/88I3ub5JQCA>

